

Tunadalskyrkan 13 06 09

2 e tref. Joh. 1:35-46

Kallelsen till Guds rike

Under 1880-talet kom väckelsen till Köping med omnejd. Det bildades församlingar på flera platser med en livaktig verksamhet. Så småningom har det blivit samgåenden, och det som idag är Tunadalskyrkans församling kan räkna sina rötter i åtminstone tio missions- och metodistförsamlingar.

Vi är några stycken som de senaste veckorna läst gamla handlingar utifrån att vi ska försöka få ordning på församlingens arkiv från 1880-talet och framåt, och det är mycket intressant läsning som finns där. Och man bara önskar att tiden skulle räcka till för att läsa alltihop. Naturligtvis är verksamheten som skildras präglad av samtidens förhållande och om det är landsbygd eller stadsmiljö, men det finns ändå en stark gemensam utgångspunkt: att Guds rike ska ha framgång; att budskapet om Jesus ska få nå människor i omgivningen, och att hans kraft ska få förvandla och nyskapa. Sätten har växlat och kanske också framgångarna, men grunden har varit densamma: Jesu missionsbefallning: gå ut och gör alla folk till mina lärjungar.

Och visst är det så fascinerande att vi idag år 2013 får möjligheten till en tro, till en tillit, som är så viktig att vi vill dela den med andra, och får söka våra möjligheter att göra det på ett bra sätt.

Men allting har en starpunkt och i dagens evangelietext möter vi själva början. Johannesevangeliet berättar om Johannes Döparens verksamhet och om hur han när han såg Jesus kallade honom Guds Lamm, ett sätt att beskriva den de väntade på, som skulle befria sitt folk, och så berättar Johannes om hur han blivit viss att Jesus verkligen är den Gud har sänt. Och där kommer vår text in

Joh 1: 35-46

I Johannesevangeliet talas det mycket om att se och vad konsekvenserna blir av att se. Dels handlar det om att människor ser och tar ställning för eller emot, dels handlar det om att Jesus ser och

griper in på olika sätt. För seendet får alltid konsekvenser, endera till fördjupat engagemang eller att man inte bryr sig mer.

I vår text ser Johannes Jesus och pekar ut honom för två av sina lärjungar, som i sin tur ser och blir intresserade och mer eller mindre bjuder hem sig till Jesus för att få lära känna honom bättre. Och följderna blir att de inser och tar till sig vem han är och när de så småningom möter sina vänner så pekar de i sin tur på Jesus och ber dem att också undersöka: Följ med, se med egna ögon, så att ni kan bilda er en egen uppfattning om Jesus.

Det började med några män som blev nyfikna. Den ene var Andreas, den andra som aldrig nämns vid namn var med stor sannolikhet evangelisten Johannes själv, och mötet hemma hos Jesus fick stora konsekvenser i deras liv. Men redan innan dess så berättas det att Jesus såg att de följde efter honom. Och i ordet se ligger nog inte bara det yttre, utan också att han såg deras inre, deras längtan, deras möjligheter och gärna ville ha dem med i sitt team.

Och i den här skildringen på några korta verser så möter vi flera olika sätt hur människor fick reda på att Jesus fanns. Först möter vi Johannes som direkt *pekar ut honom* och indirekt säger: *Följ honom*, han är den som Gud har valt ut. Och även om det skulle innebära att han skulle tappa några av sina lärjungar så var det viktigt för honom att göra det, utifrån den visshet han fått vid Jesu dop att Jesus var den som var utlovad. Och så fick de två lärjungarna en direktkontakt med Jesus, de fick med egna ögon se och lyssna och ta ställning.

Vi kan få vara de som pekar på Jesus, som berättar om honom, där är han, han betyder någonting, ta reda på mer om honom, och så kan vi få visa på honom genom vårt vittnesbörd, genom att läsa bibelorden som berättar om honom. Och där kan vårt uppdrag vara slutfört. Vi kan aldrig påtvinga någon en tro, men vi kan göra vad vi kan för att det ska kunna vara möjligt. Att vara vägvisare, att vara viss om att han är viktig i mitt liv, och därför också i andras.

När Andreas sedan mötte sin bror Simon Petrus berättade han om vad han varit med om: Vi har funnit Messias, och så *tog han honom med till Jesus*. Och när han kommer till Jesus så berättas det "såg" Jesus på honom och sa: Du är Simon, Johannes son, Du skall heta Kefas, det betyder Petrus eller klippan. Vid mötet med Jesus hände

något också i Simons liv, han blev sedd för den han var, och det namn han fick, fanns ju sedan med honom och även om han nog inte förstod det då, så betydde det att han med sina egenskaper skulle bli ledare, den fasta klippan för den första kristna församlingen. Vi som har facit i hand vet att vägen dit var ganska krokig och inte alls självklar, men Jesus såg någonting i Simon som han kunde bygga på.

Och nog kan vi känna igen oss i detta. Någon har fört oss till Jesus, en söndagsskollärare, en scoutledare, en förälder eller vem det nu är, och så har vi i mötet med Jesus blivit bekräftade, inte på grund av hur duktiga vi är, utan utifrån att vi är älskade, att vi är viktiga och att han vill använda oss i sin tjänst, trots att vi ofta går våra egna vägar, trots att vi inte alltid förstår, trots att vi ibland kan vara rädda och fundersamma. Men hans seende säger oss: Du får vara med mig, du får vara en del i min plan för att människor ska få del av budskapet om mig. Jag bryr mig inte om dina tillkortakommanden, för dem vill jag rätta till, jag vill ha ditt engagemang, din vilja.

Det tredje sättet vi möter i texten berättar om Filippos. Han möte Jesus och Jesus säger direkt till honom "Följ mig". Vi möter ju nu och då vittnesbördet från människor som berättar om hur Jesus plötsligt kommer dem till mötes, utan att de funderat över det. Jag tänker till exempel på Elisabeth Sandlund, journalist som under sin utvecklingsstörda dotters konfirmation gick fram till nattvarden för att visa sin dotter att hon stod vid hennes sida, inget mer än så. Och när hon står där mitt i nattvardsfirande drabbas hon av insikten att Jesus finns vid hennes sida och att hon behöver honom. Och Hon har ju idag möjligheter att på många sätt berätta om sin tro i det offentliga rummet, och gör det i många olika sammanhang.

Det fjärde mötet i texten handlar om när Filippos möter Natanael. Filippos berättar att han och hans vänner funnit Jesus, och så hänvisar han till Gamla testamentets uttryck: *vi har funnit honom som det står om i Moses lag och hos profeterna, Jesus, Josefs son från Nasaret*. Natanael eller Bartolomeus som han kallas i de andra evangelierna verkade vara en man som var väl insatt i skrifterna och behövde den bekräftelsen, för det var en hjälp för att honom att förstå att det var sant det de sa. Men samtidigt stämde det inte för honom, för enligt skrifterna så skulle Messias komma från Betlehem inte från Nasaret, och kanske var det därför han ifrågasätter allt: Kan

det komma något gott från Nasaret.? Eller kanske handlade det bara om rivalitet mellan olika ställen? Men oavsett vilket så fortsätter Filippus: Följ med och se. Och Natanael gör det och blir också han sedd av Jesus och får höra: *där är en sann israelit, en som är utan svek*. Och det leder så småningom till att Natanael kan bekänna: Rabbi du är Guds son, du är Israels konung.

Vissa behöver den intellektuella utmaningen för att förstå vem Jesus är, och där har vissa av oss mer möjligheter än andra, att kunna förklara, att kunna se sammanhang, att kunna försvara kristen tro.

Därför är våra olikheter så viktiga. För om Jesus ka bli känd och trodd behövs vi allihop just därför att vi har olika utgångspunkter och att vi har olika anspråk. Och tänk vilken glädje det kan vara när vi kan få upptäcka att mitt sätt att vara och fungera som kristen, kan få möta en annan människas behov, och att jag kan få berätta om min tro på det sätt jag kan.

Vi får vara med var och en på sitt sätt. Det finns en barnsång som vi sjöng på 70-talet: Kom och var med, kom hit ska du se, jag har en fantastisk idé- Du får va med om denna idé, att bygga ett himmelrike. Du och du får vara med, och du och du får vara med och du och du och du och du får också vara med och jag. Vi får va med om denna idé att bygga ett himmelrike. Först ska vi ha en grund som är bra, den bästa som finns ska det va. Han, han som sa Guds rike idag är nära, den grunden vill va. Sen tar vi tag och bygger var dag, med verktyg av finaste slag. Hjärta och hand, de två bygga kan ett himmelrike i vårt land.

Våra verktyg är hjärta och hand, eller som vi uttrycker det ibland, handling och bön må bli ett. Vi har fått uppdraget av Jesus att gå ut och berätta om honom, att bygga Guds rike. Vi får be om nåd och vishet och mod och kärlek för att kunna göra det, och göra det i förvisningen att den helige ande som bor i oss ska hjälpa oss. Vi får säga: Följ med och se, vi får peka på Jesus, vi får förklara, stötta och hjälpa, och lita på att han ser oss och vill hjälpa oss.

I hebreerbrevet får vi uppmaningen: *När vi nu är omgivna av en sådan sky av vittnen (alltså de som gått trons väg tidigare) låt oss då, även vi befria oss från allt som tynger, alla synd som ansätter oss och*

hålla ut i det lopp vi har framför oss. Låt oss ha blicken fäst vid Jesus, trons upphovsman och fullkomnare. För att vinna den glädje som väntade honom uthärdade han korset utan att bry sig om skammen och sitter nu till höger om Guds tron. Tänk på honom som har uthärdat sådan fiendskap från syndare, så att ni inte tröttnar och förlorar modet.

Och så får vi i tacksamhet för dem som tidigare byggt Guds rike i Köping med omnejd fortsätta det arbete som startades med några få personer i andra hälften av 1800-talet och be om att vi idag ska kunna se och se på Jesus och visa andra på honom.

Amen